

14. Na posledku pak, hdyž ěi jědnaćo za blidom sedzachu, zjewi so jim, a porokowaše jich njewěru a twjerdosć wutroby, dokelž njeběchu tym wěрили, kotřiž běchu widźeli, zo je z mrtwych wstanyl.

15. A rjekny jim: Dźiće do cyleho swěta, a předujeće evangelium wšitkomu stworjenju.

16. Štóz wěri a so křćić da, budže zbóžny; štóz pak njewěri, budže zatamany.

17. Znamjenja pak budža tych, kotřiž wěrja, tute scěhować: W mojim mjenje

budža djabliska wuhonjeć, z nowymi řećemi řećeć; Jap. sk. 2, 4; 10, 46; 16, 18.

18. Hady zběhać, a bychu-li něšto smjertliwe pili, njebudže jim škodźić, na khorych budža rucy klasć, a budža wustrowjeni. Jap. sk. 28, 5; 28, 8.

19. A Knjez Jězus, hdyž bě z nimi řećal, bu do njebjes wzaty, a sedži na prawicy Božej.* Luk. 24, 51.

20. Woni pak woteńdžechu a předowachu wšudžom, a Knjez skutkowaše z nimi a wobtwjerdžowaše słowo z dźiwami, (na nje) scěhowacymi.*

SWJATE EVANGELIUM JĚZUSA KHRYSTUSA PO LUKAŠU.

STAW I.

Jandžel Gabriel připowěda měšnikej Zachariasej, zo jeho mandželska Hilžbjeta, dotal njeplódna, Jana podejmje. Zacharias, jandželej to nje-wěriwši, zhubi řeć. Jandžel Gabriel připowěda Mariji, zo Jězusa, Syna Božeho, z Ducha swjateho podejmje. Při Marijnym postrowjenju poskoči Jan w maćernym žiwocě a Hilžbjeta wěšćići, Marija pak khwali Boha. Na dnju wobřezanja swojeho syna Jana zanjese Zacharias jeho nan, řeć znowa dóstawši, swój džakny spěw.

Dokelž mnozy* spytachu porjadnje powědać wěcy, kotrež su so mjez nami dokonjale,

2. Kaž nam je podachu ěi, kotřiž su je wot spočatka sami widźeli a služownicy słowa byli:

3. Zdaše so tež mi, zo bych, wot spočatka wšitko pilnje zhoniwši, po rjedze tebi napisal, najlěpši Theofilo,* Jap. sk. 1, 1.

4. Zo by spóznał wěstosć tych slowow, wo kotrychž bu rozwučeny.

5. **B**ěše we dnjach Herodesa, krala Judeje, měšnik z mjenom Zacharias, z Abiasoweje* rjadownje, a jeho mandželska z Aaronowych** džowkow, a jeje mjeno Hilžbjeta. 1. Paral. 24, 10.

19. „A Knjez Jězus, hdyž bě z nimi řećal“, te słowa njepočahuja so na to, štož je w poslednich rjadkach pisane, ale na wšitke powučjenja, kotrež bě jim po swojim horjestaću dawał. — 20. W tutom rjadowku je zkrótka woprijata cyła stawizna japoštołskeho skutkowanja swjateje cyrkwy: stawizna jeje rozšěrjenja (woni ěhnjechu), jeje wučby (woni předowachu wšudžom), jeje bóžskeje podpjery (Knjez wobtwjerdžowaše jich słowo z dźiwami). Swjata cyrkej rozšěrjuje evangelium mjeze wšemi ludami a dopjelnja hač do džensnišeho dnja prikaznju swojeho bóžskeho založerja.

I. 1. Jězusowe žiwjenje, jeho wučby a jeho skutki běchu pódla s. Mateja a s. Marka hišće druzy wopisali, drje w dobrym wotpohladanju, tola bjez wustojnosće; to pohnu s. Lukaša, wučownika s. Pawoła, zo čerpajo z čistych žórłow, wot spočatka a po rjedze najwažniše podawki z Jězusoweho žiwjenja wopominaše, na kotrychž wěrnosć a wěstosć křescanskeje wěry wotpočuje. — 3. Theofil, kotremuž s. Lukaš swojej spisaj, evangelium a japoštołske skutki poswjeći, bě najskerje wysoki romski zastojnik, kiž je zahe křescansku wěru přijal a kotrehož chce nětko s. Lukaš we njej wobkrućić. — 5. Tajkich měšnikich rjadownjow běše 24, kotrež so do služby we templu džělachu, tak zo jena po druhej w postajenym času do Jeruzalema přikhadžeše. 1. Paral. 24, 10. ** t. r. jeje nan bě z měšnikskeho splaha Aaronoweho, po maćeri pak bě wona z Davidoweho splaha, dokelž běše ćeta Marije, maćerje Božej. Niže 36.